

Kollár Gabriella:

„Nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek!”

Karácsony közeleg. Már csak két hét. Napról napra nő bennem a feszültség. Kimenni sem szeretek a lakásból, mert mindenhol azt tapasztalom, hallom, látom, hogy sietni kell, ünnepelni muszáj, ajándékozni öröm, éljen a szeretet... Ünnepeünk éjjel, nappal, köszöntgetjük egymást: "Boldog karácsonyt!" – kinek is nem kívántam még? Jaj, még leveleket kell írnom, még felhívni őt és őt is, mert várja, mert magányos, mert számít rám... Ünnepi vacsorák, bulik, koncertek... Miért is?

Ajándékok, takarítás, sütés, főzés... mindennel el vagyok maradva. Évről évre reménykedem, hogy idén majd másképp lesz, most időben, saját készítésűt, személyre szólót... aztán újra csak a kapkodás marad. Hozzánk jön a nagycsalád, mint szinte minden évben amióta gyerekeink vannak, mert nálunk van elég hely. Persze, lehetne másképp is, de az sem igazán vált be, hogy mi utazzunk, ahelyett, hogy játszanánk együtt nyugodtan, beszélgetnénk és ráérnénk egymásra igazán figyelni.

Ötvenöt éves vagyok. Miért sodródok még mindig? Mire várok, hogy változzon? Miért nem érzek mást, mint szorongást, ahogy közeledik december vége? Igaziak az elvárások, vagy csak én képelem? Valóban mindenkinek meg akarok felelni, vagy ideje váltani?

Mindössze két karácsonyra emlékszem, ami "igazi" ünnep volt számomra. Az egyik az angliai életközösségben töltött félévünk alatt megélt ünnep volt. Meglepetések sorozata, sok szép dal, ajándék minden nap. Átitatta a levegőt a várakozás, és Szentestére angyalok vezetésével elérkeztünk a betlehem barlang elé. Csak megállt a közösség és énekelt. Ott volt a Szent Család a maga valóságában. Megtelt a levegő valami megfoghatatlan derűvel: "Jó nekünk itt lennünk...!"

A másik: legkisebb gyermekünk születésének élménye. Felejthetetlen, életre szóló ajándék volt (és azóta is tart)... 10 évvel ezelőtt történt. 45 évesen várandós voltam a hatodik gyermekünkkel. Amikor a többiek megtudták, hogy babát várunk, először megdöbbenek, aztán ki-ki vérmérséklete szerint vette tudomásul, hogy ilyen "öregem" is lehet még kisbabája valakinek, és kezdték befogadni az új családtagot. Vitatkoztak rajta, fiú legyen vagy lány, hol legyen a helye...

Elérkezett az advent. A baba 7 hónapja növekszik bennem. Februárra várjuk. Egyre többet görcsölt a pocakom. Tudtam, feküdnöm kéne, mert baj lehet. A férjem dolgozott, a gyerekek iskolában, tele programokkal. Próbáltam veszélyeztetett kismamaként is megtenni értük, körülöttük mindazt, amit eddig, ne érezzék hátránynak a vállalásunkat.

Eleinte a szokásos feszültség: nem leszek kész időben. 23-a van. Koncert a templomban, utána kórus-vacsora (már nagyon görcsöl a hasam, érzem, le kellene pihenni, de nem lehet). Jönnek haza a gyerekek, örülünk. Julcsi elsőéves az egyetemen, persze tanul, vizsgaidőszak van, a többiek játszanak, örülnek egymásnak, a kuckójuknak. Nem szólok, majd csak meglesz minden. A terasz asztala már tele van ételekkel, süteménnyel, a bejgli is elkészültek. Be van gyúrva a mézeskalácstészta, már csak formázni és kisütöni kell a szokásos mézes-betlehemet. Egy kis segítséggel szerencsére ezt már átvették a gyerekek. Jókat beszélgetnek közben.

Másnap még befejezem, amit kell. Díszítünk Zolival. Délután betlehemezés a templomban. Két gyerekem is szerepel idén benne, Bence József, Virág Gábrriel angyal lesz. Meg kell őket néznie. Szerencsére hirdették, hogy este 6-kor főpróba. De jó, hátha az éjféli misére nem jutok el. Átmegyek. Ebben az évben vendégeket is hívtam Szentestére, ami különlegesnek számít, nem szoktunk. Jan és Judit jönnek át Kapolcsról. Az unokáik távol élnek tőlük, ki testben, ki lélekben. Az előadáson találkozunk a templomban. Együtt megyünk haza, ahol már az előre megterített asztal vár. Háziasszony vagyok, nem ülök le, hozom az ételt, utolsó simítások, minden rendben. Kezdődhet a vacsora. Zoli felolvassza a Bibliából. Liturgia: méz, alma, fokhagyma mindenkinek. Koccintunk, de nem iszom, megyek a vacsoráért, tálalok, kínálok, izgulok, hogy mindenkinek jó legyen. Csengetnek az angyalok a nappaliban. A legkisebb, nyolcéves Virágunk szalad, a többiek utána... szép a fa, körülötte az ajándékok. Énekelünk, boldog karácsonyt kívánunk. Végre leülök gyönyörködni. Mi ez? Elönt valami melegség. Nemcsak belül, kívül is. Nem vesz észre senki, mindenki csomagol. Lesi mit kapott, hogy reagál a másik az ő ajándékára. Fölmegyek a fürdőszobába: elöntött a vér... tudom, hogy nagy baj van. Lepényleválás. Bencénél (a negyedik gyermekemnél) már volt részleges, tudom, mi a következmény. Próbálok higgadtan gondolkodni. Tisztában vagyok vele, hogy az életünk forog kockán, nem sok időm van. Letusolok, felöltözöm, a legszükségesebbeket összepakolom és szólok Zolinak, hogy be kell mennünk a kórházba. Rám néz, nem szól semmit, megsimogat és indul az autóért. A gyerekeket megnyugtatom, hogy nincs semmi baj, de be kell mennem, hogy megvizsgáljanak, mert a baba nem érzi jól magát. Apa mindjárt jön haza és én is. Azért szorosán megöleljük egymást egyenként, de igyekszem kerülni a pánikot. Juditnak pár szóval elmondom, mi a helyzet, de nyugtatom őket is. Jó, hogy itt vannak, legalább Zoli is nyugodtabban marad mellettem, amíg kell.

Elindulunk. Nagy pelyhekben esik a hó. Gyönyörű. Kati és Karcsi - a szembeszomszédok - söprik a havat a házuk előtt. Jól megnézem őket, integetek... az utcának is. Ki tudja, látom-e még? Nem félek, csak a kicsi miatt vagyok aggódó. Simogatom, nyugtatom. Bocsánatot kérek tőle, hogy nem figyeltem rá jobban.

Beérünk a kórházba. Szerencsére két kilométer csupán, és az első emelet a szülészeti. Nem telt bele negyed óra az indulás óta, és már vizsgál is az ügyeletes szülész. Látom, hogy ideges lesz. Hívja az orvost. Nem ismerem. Persze, ünnep van, ilyenkor gyakran van "idegen légiós". Ő is megvizsgál. Érezhetően nő a feszültség, az orvos pattog a nővérrel, mindenki kapkod. Aláíratnak velem két nyomtatványt. Az orvos magyaráz. Próbálja nyugodt hangon elmondani a diagnózist és hogy ez mivel jár. Láthatóan megnyugtatja, hogy együttműködőnek talál. Nagyon szomjas vagyok. Eszembe jut, hogy nem ittam egész délután. Még a borom is ott maradt a vacsoraasztalon, annyira koncentráltam arra, hogy minden rendben legyen. Megkérdezem reménykedve, de meg sem lep a válasz: műtét lesz, nem ihatok egy kortyot sem. A tudattól még gyötrőbb a szomjúság. Betolnak a műtőbe. Közben már az anesztes is megérkezett. Bemutatkozik. Nagyon kedves, elmondja, hogy mi fog történni. Beadja a gerincembe az érzéstelenítőt. Nagyon fáj. Közben mesél, próbálja elterelni a figyelmem. Az ágyam végénél már nagy a nyüzsgés. Megérkezett a készenlétes orvos is. Még nem hat az érzéstelenítő, mert érzem, amikor felnyitják a hasam. "Úristen nagyon vérzik!" - hallom, de egyre távolodik a hangzavar a ketyegés és csipogás... minden. Már nem vagyok szomjas, nem fáj a hasam, átjár valami édes érzés... Átélem, ahogy izgulnak értem ott a műtőasztalnál. Szinte látom a gondolataikat. Bennük vagyok. Egyek vagyunk! Segíteni akar mindenki. "Nem találom a gyereket!" - mondja rémülten az ügyeletes orvos." - Nincs pulzusa! - Kapjátok ki belőle a gyereket, majd mi visszahozzuk!" - szól a fejemen az anesztes.

Szeretném megnyugtatni őket, hogy minden rendben, ne aggódjanak, jól vagyok, sőt már azt is tudom, a babával is rendben lesz minden. Megszűnik a tér és az idő, mert miközben ezek történnek, egyidőben beszélgetek Valakivel, aki azt válaszolja a ki nem mondott kérdésekre, hogy ne féljek, a kisfiammal nem történhet semmi baj. Vigyáznak rá, mert küldetéssel jön. Boldog vagyok. Átjár a tudat, hogy a világon minden EGY, és semminek nincs értelme ezen az EGYségen kívül. Össze vagyunk kötve a lelki köldökszínórral, egymásra vagyunk utalva, mint a labirintusban a turisták. Jól érzem magam, nem vágyom vissza. Amikor felébredek a műtőasztalon, hirtelen fájni kezdek. A csecsemős nővér be akarja hozni a kisfiamat hozzám, hogy megnézhessem, de rákiabálnak, hogy menjen ki, mert nincs rajta sapka. Fáj, ahogy beszélnek velem. Nem azt sajnálom legjobban, hogy nem láthatom, érinthetem a kisfiamat, hanem hogy valaki jót akar és durván leállítják. Elillant a harmónia, amiből jöttem pár percre.

Kitoltak a folyosóra, ahol Zoli izgulta végig ezt az órát. Nagyon meg volt hatódva. Ő látta Balázst, amikor kihozták a műtőből. Azt mondta, nagyon szép, erős baba. Inkubátorba tették és a koraszülött mentőt várták Veszprémből, mert éretlen a tüdeje, lélegeztetni kell. Nem ijedtem meg, hoztam magammal a bizonyosságot, hogy nem lesz semmi baja. Azért jó lett volna látni! Megölelni, ismerkedni. Olyan gyorsan történt minden.

Elköszöntem Zolitól, hiszen várták otthon izgulva a gyerekek és a fogadott nagyszülők. Megvárta még, amíg Balázst elvitte a mentő, aztán bejött elköszönni. Volt min elgondolkodnom az őrzőben. Betöltött a hála. Életem legvalóságosabb szentestéjét éltem át együtt Máriával és a Kisjézussal betekintést nyerve a Szentek Szentjébe... KÖSZÖNÖM!

Ajkarendek 2017. december 12.

